Kanarya

9+ yaş

Zambak Yayınları

Erdoğan Tücan

HİKÂYE KİTAPLARI SERİSİ - 9

Kanarya

9+ yaş

Zambak Yayınları

Erdoğan Tücan

HİKÂYE KİTAPLARI SERİSİ - 9

KANARYA

Erdoğan TÜCAN

Zambak YAYINLARI

KÜNYE

Copyright © Zambak Yayıncılık ve Eğitim Gereçleri Tic. AŞ
Bu kitaptaki metin ve resimlerin, tamamının yada bir kısmının, kitabı yayınlayan
şirketin önceden yazılı izni olmaksızın elektronik, mekanik, fotokopi yada herhangi
bir kayıt sistemi ile çoğaltılması, yayımlanması ve depolanması yasaktır.

Zambak Hikâye Kitapları Serisi: 9

KANARYA

Yayın Yönetmeni
Mehmet AZİM

Proje Editörü
M. Said TÜRKOĞLU

Resimleyen
Gülten YEĞENAĞA

Grafik ve Görsel Tasarım
Sürat Dizgi - Grafik - Tasarım

Baskı-Cilt
Çağlayan AŞ
TS EN ISO 9001:2008, Ser No: 300-01
Sarnıç Yolu Üzeri Nu.: 7 Gaziemir / İZMİR
tel.: (0232) 274 22 15

Baskı Tarihi
2012 - V

Zambak YAYINLARI
Tek-er İş Merkezi Mahmutbey Mah. Soğuksu Cad.
Nu.: 31 Kat:5 34217 Bağcılar / İSTANBUL
tel.: (0212) 604 21 23 Faks: (0212) 443 98 39
www.zambak.com

PİŞMANİYE

Eminönü'ne kar serpiştiriyordu. Kaldırım ve caddelerdeki kalabalık sürekli artıyordu.

İskeleden yolcusunu almış Kadıköy vapuru uzunca bir düdük eşliğinde ayrıldı. Bacasından kara dumanlar bırakarak ilerledi.

Martılar, akşamın karanlığında süzüldü. Kestaneci, şekerci, gazeteci, köfteci ve balıkçının sesi yankılanıyordu. Kısacası günün yorgunluğunu taşıyan insanlar otobüse, tramvaya ya da vapura ulaşıp bir an önce evlerine varma telaşındaydılar.

Sultan Ahmet tarafından gelen tramvay hızını keserek durağa yanaştı. Kapıların açılmasıyla caddede adım atacak yer kalmadı. Daha yenice koltuktan kalkıp yükünü eline alan Ferhat, kapılar kapanmak üzereyken kendini dışarı attı. Kaldırımları sarsarak ayrılan tramvayın arkasından bir süre baktı. Kalabalık dağılınca şapkasını kulaklarına kadar indirdi. Sağlamca bağlanmış hediyelik eşyaların ipini kavradı.

Kırmızı ışıktan karşıya geçip bilet kuyruğuna girdi. Bilet alıp araba vapurunun merdivenlerinden yukarı çıktı. Uygun bir yer bulup oturdu. Montunun düğmelerini çözüp rahatladı. Biraz kendine gelince etrafa bakındı. Yolcular birer ikişer yerlerini almış, motorlar tam kuvvet çalışıp hareket etmişlerdi. Sırtını koltuğa yaslayıp gözlerini kapattı. Akşama kadar gezdiği için ayaklarına kara sular inmişti. Parmakları sızlıyor, omzu ağrıyordu. Ne kadar yorulduğunu fark

etti.

Yaptığı iş bağlantıları gözünün önüne gelince tebessüm etti. Çerez, şeker, lokum ve büyüklü küçüklü hediyelik eşyalar... Siparişler de gelince dinlenme tesisinde satacağı ürün çeşidi artacaktı. Hesaplı ama kaliteli mallar almıştı. Elindeki tanıtım broşürüne bakarken vapurda dolaşan satıcının sesi duyuldu.

– Nane şekeri, çekirdek, fıstık, lokum, pişmaniyeee!

Ferhat, sondaki 'pişmaniye' kelimesine dikkat kesildi. Satıcının tepsisindeki pişmaniye paketlerini görünce "Tüh!" deyip elini dizine vurdu. "Nasıl da unutmuşum! Keşke biraz pişmaniye alsam da vitrine sıra sıra dizsem ne iyi satılırdı. Neyse, İnternetten araştırıp sipariş veririm." diye düşündü.

Garson bir bardak çay bırakıp diğer masaları dolaştı. Ferhat, başını cama dayadı. Kız Kulesi ve Üsküdar'ın camileri karlı havada bir başka görünüyordu. Üç günlüğüne geldiği İstanbul'u doya doya gezememiş, ancak alışveriş yaparken önüne çıkan tarihi yapıları görebilmişti. "Yazın ailecek gelip İstanbul'u bir güzel gezmeli." diye düşündü. Çayını yudumladı. Fakat pişmaniye aklının bir köşesinde hep onu meşgul etti.

Vapur, limana yanaştı, kalın halatlarla bağlandı. Ferhat, yine acele etmedi. En son inenlerden oldu. Yoldan karşıya geçip Harem Otogarı'na girdi. Kalkmak üzere olan bir otobüsün muavinine:

– Bozüyük'ten geçer mi, diye sordu.

Delikanlı, eşyaları bagaja yerleştirirken cevap verdi:

– Yok Bey'im geçmez, dedi ve hareket etmek üzere olan otobüsün arka kapısından içeri atladı.

Ferhat, kaldırıma çıktı. Işıklı panolarda yanıp sönen firma adlarını okudu. Gözüne kestirdiği firmanın kapısına yöneldi. Zorlanarak kapıdan girmek üzereydi ki kalabalığın arasında incecik bir çocuk sesine döndü.

– Pişmaniyeee!

Çocuğu göremedi. Firmada çalışan delikanlı kapıyı açtı. Ferhat'a, girmesi için yardım etti.

– Buyurun, hoş geldiniz. Nereye gidecektiniz?

Eşyalarını bir köşeye bıraktı. Paltosunun düğmelerini açtı. Rahatlayınca:

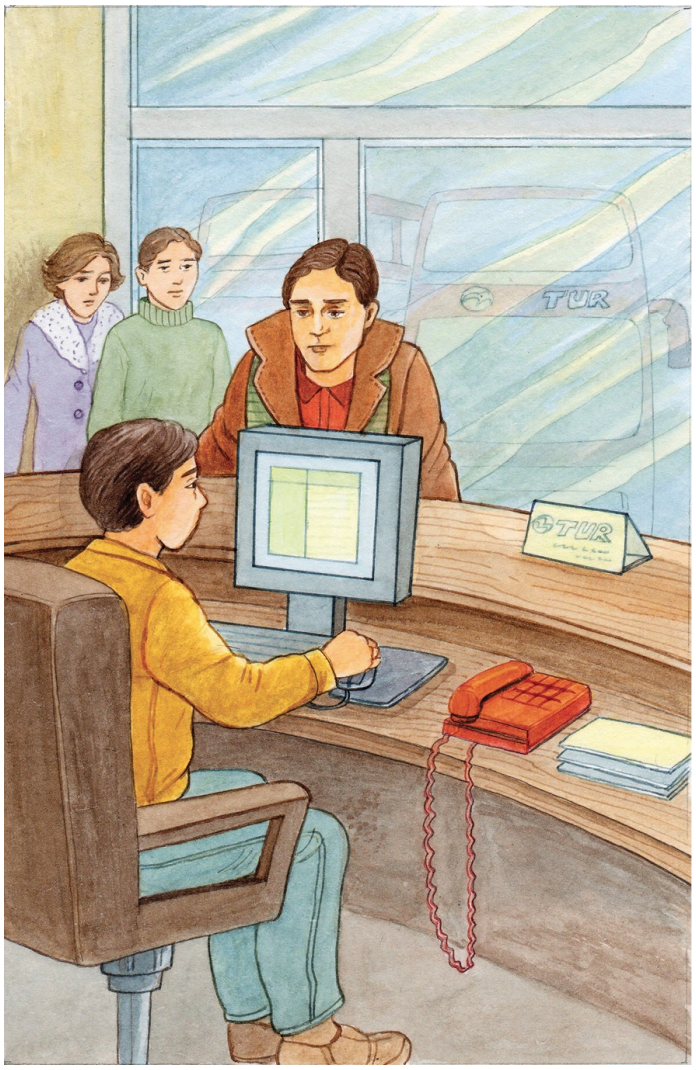
– Bozüyük, dedi.

– Hemen ağabeyime bir bilet.

Delikanlı, Ferhat'ın çekindiğini fark etti.

– Merak etmeyin otobüslerimiz yenidir. Rahat edeceksiniz. Müşteri memnuniyeti bizim için önemlidir.

Delikanlı, duvardaki otobüs fotoğraflarından birini gösterdi:

– Otobüslerimiz son modeldir. Kendinizi evinizde gibi hissedeceksiniz.

– Şey, saat kaçta hareket edecek?

İkisi masaya yanaştılar. Orta yaşlarda, şişmanca, beyaz gömlek giymiş kravatlı biri gülümsedi.

– Efendim, 21.30 ve 23.00'te.

Ferhat, bir an önce yola çıkmak istiyordu. Görevli, bilgisayardan boş koltukları kontrol etti.

– Yalnızca en arka sırada bir koltuğumuz boş.

– Yok, olmaz, dedi. Rahat edemem. Diğerinde yer var mı?

– Evet efendim.

Delikanlı işi bağlamış, müşteriye yardımcı olmuştu. Ferhat'ı bırakıp kapı önüne çıktı. Yeni müşteri çekmek için seslendi.

Ferhat, görevlinin sorusu üzerine delikanlıyı takip etmeyi bıraktı.

– On beş numara iyi mi?

– Pencere kenarı olsun.

Aklına önemli bir şey gelmiş gibi devam etti:

– Ha, arka kapı önü olmasın. Bir keresinde oradan bilet aldım. Sabaha kadar ayaklarımı uzatamadım. Yorgunluktan bittim.

– Anladım efendim.

Görevli bileti hazırlarken Ferhat, başını dışarı çevirdi. Gürültülerin arasından tanıdık bir ses işitti.

– Pişmaniyeee, pişmaniyeee!

Dönüp bakınca, satıcının on iki yaşlarında bir erkek çocuğu olduğunu gördü. Tam kapıya yönelecekken görevli bileti uzattı.

– Yirmi beş lira lütfen!

Parayı çıkardı. Görevli paranın üstünü verdi.

– Çocuğu tanıyor musunuz, diye sordu Ferhat.

Görevli, pişmaniye satan çocuğu sorduğunu anlayınca kapıdaki delikanlıya:

– Yakup'u çağırır mısın, dedi.

Firma çalışanlarının bu yakın ilgisi Ferhat'ı memnun etmişti. Cüzdanını arka cebine yerleştirdi. Eşyalarını gösterdi:

– Bunları nereye bırakayım?

Delikanlı eli boş girdi kapıdan.

– Gitti, dedi. Merak etmeyin birazdan gelir.

– Oğlum, Beyefendi'nin eşyalarına göz kulak ol.

Delikanlı eşyaları arka tarafa bırakırken Ferhat, gazete almak için çıktı.

***

Kar hızını arttırmış, lapa lapa yağıyordu. Otobüsler perona yanaşıp yolcuları aldıktan sonra ayrılıyordu.

Ferhat, gazetesini okurken yine o ses kulağına çalındı. Gazetesini katlayıp çocuğun peşine düştü. Usulca, ayaklarının ucunda yükselip kalabalığın içinde pişmaniyeciyi aradı. İşte, kestanecinin yanındaydı. Kalabalığı yarıp merdivenleri çıktı. Arkası dönük Yakup'un omzuna dokundu.

– Pişmaniye yiyen bir pişman, yemeyen bin... Kaça satıyorsun?

Çocuk:

– Sadesi iki buçuk, deyip tepsiden bir paket uzattı. Bu ara pişmaniye ile ilgili ne var ne yok ortaya döktü. "Fıstıklısı, cevizlisi de var. İsterseniz saray helvalısı..."

– Şu orta boy kaça?

– Bu mu? Üç lira yetmiş beş kuruş.

– Tadı güzel mi?

Bu cevabı verirken büyüklerini taklit etti:

– Sorulur mu ağabey, buyurun size ikramım olsun.

Yakup'un bu kadar açık sözlü ve rahat tavırları Ferhat'ın hoşuna gitmişti. Ağzı laf yapan bu çocuğu sevmişti. Sattığı malı hem iyi tanıyor hem de iyi tanıtıyor, müşteriyi alması için de zorlamıyordu. Bu tatlı dilli çocuk hiçbir müşteriyi kaçırmazdı.

Pişmaniye, Ferhat'ın ağzında dağılıp gitmişti. Gerçekten çok lezzetliydi.

– Nasıl, beğendiniz mi?

Ağzındaki lokmayı bitirmeden cebinden bir beşlik çıkardı.

– Harika!

Yakup, pişmaniye paketini poşete koyup verdi. Paranın üstünü vermek için ceplerini karıştırdı. Bir tek bozuk para bile bulamadı. Ferhat:

– Üstü kalsın, okul harçlığı yaparsın, dedi ama aldığı cevap onu çok etkilemişti:

– Çok şükür kazanıyorum. Paranın üstünü alıp duvarın kenarındaki boyacıya ver.

– Neden?

– Onun bakmak zorunda olduğu iki kardeşi var. Hem benim paraya ihtiyacım yok.

– Yok mu?

– Evet, şu dükkân bizim. Babam pişmaniyeleri kendi üretiyor.

Ferhat hem şaşırdı hem sevindi.

– Kendi mi üretiyor, diyerek kolundaki saate baktı. Pişmaniyeyi gökte ararken yerde bulmuştu. Üstelik ayağına kadar gelmişti, şükretti.

Otobüsün kalkmasına kırk beş dakika vardı. Bu süre iş bağlamak için yeterliydi. Pişmaniyenin kalitesini bizzat kontrol etmişti. Üretim yerini de görüp beğenirse iş tamam!

– Şu dükkânı bir görelim, dedi.

***

Yakup öne düşüp yolu gösterdi. Çocuk heyecanla kendini içeri atarken Ferhat, vitrini inceledi. Temiz ve sadeydi. Florasanla aydınlatılan vitrinde çeşit çeşit pişmaniyeler sıralanmış, müşteri bekliyordu. Dışarıdan bakıldığında dükkân iyi bir izlenim veriyordu. Yaşlıca bir nineyle dedeyi, içerideki bayan güler yüzle uğurladı.

Çocuk:

– Abla, bu Bey babamı görmek istiyor, dedi.

Ferhat, alıcı gözüyle içeriyi süzdü. Epeyce geniş olan dükkân iyi döşenmiş,

duvarlara raf monte edilmişti. Ufak tefek hediyelik eşya da göze çarpıyordu fakat raflarda daha çok, pişmaniye vardı.

Tezgâhtar, arka tarafa açılan kapıdan kayboldu. Ferhat, vitrine yanaşıp kutuların içindeki pişmaniyeleri inceledi. Yakup ise iyi bir müşteri bulmanın sevincini yaşıyordu. Birazdan elli beş yaşlarında şişman, tombul yanaklı biri elini kurulayarak çıktı. Kendi oturdukları taburelerden birini misafire uzattı.

– Buyurun oturun. Hoş geldiniz. Adım Muhsin.

– Hoş bulduk, ben de Ferhat.

Tezgâhtar, içeri giren bir müşteriyle ilgilenirken Yakup küçük minderleri taburenin üstüne koydu.

– Şey, oğlunuzla tanıştım. Pişmaniyelerin kendi imalatınız olduğunu söyledi.

– Evet, baba mesleği. Çocukluğumdan beri bu işle uğraşıyorum. Aslen İzmitliyiz.

– İstanbul'a mal almak için geldim. Dinlenme tesisim var. Eğer anlaşırsak sizden pişmaniye almak isterim.

Babanın gözleri birden ışıldadı. Belki de ilk defa toptan mal alacak bir müşteri kazanacaktı.

– Neden olmasın, dedi.

Tam bu sırada kapıdan boyacının sesi duyuldu. Baba, delikanlıyı geri gönderecekken Ferhat, Yakup'la göz göze geldiler.

– Dur, şunları boyayıver, dedi ayakkabılarını göstererek.

Yakup, minnet dolu bir bakış attı Ferhat'a. Bu ikisinin arasındaki sırdı.

Boyacı, terlik verdi. Köşeye çekilip işine başladı.

Ferhat:

– Muhsin Usta, alışverişe karar vermeden önce atölyenizi görmem mümkün mü?

– Tabi, hay hay, diyerek ayağa kalkıp kapıyı araladı.

Ferhat, içeri adımını atacakken Muhsin Usta engelledi.

– Hayır, böyle giremezsiniz. Şu galoşları da alın. Hem ayağınıza hem de başınıza...

İmalat bölümü çok temiz ve düzenliydi. Ferhat, hiçbir yerde çöpe, kire, toza rastlamadı. Kullanılan kaplar yıkanmış, bir köşeye sıralanmıştı. Her şey yerli yerindeydi.

Muhsin Usta, malzemeleri ve makineleri tek tek tanıttı. Ferhat'ı geniş bir masa üzerine dökülmüş pişmaniyeleri küçük küçük topak yapıp paketleyenlerin yanına götürdü.

– Pişmaniye yapmak incelik ister. Malzemesini bulmak kolaydır lâkin yapmak

usta işidir. Yoksa yaptıklarınız bulgur gibi dağılıverir. Biz, burada on çeşit pişmaniye üretiyoruz.

Sohbet, alışveriş derken vakit hayli ilerlemişti. Ferhat, müsaade isteyip üstünü giydi. Ayakkabıları pırıl pırıl parlıyordu. Boyacı çok özen göstermişti.

Dükkândan çıkarken iki eli pişmaniye paketleriyle doluydu. Bütün çeşitlerden örnekler almış, ayrıca sipariş de vermişti.

***

Ferhat, dışarıda buz gibi bir havayla karşılaştı. Gece ilerlemiş, kar sakin sakin yağıyordu. Firmanın önündeki perona baktı, otobüs henüz gelmemişti. Kapıdan girerken delikanlının:

– Ağabey, nerde kaldın, sözüyle irkildi. Sizi çok aradım, araba yarım saat önce gitti.

Ferhat'ın sırtını ter basarken paketler elinden kaydı.

– Gitti mi, diyebildi cansız bir sesle. Kolundaki saate baktı. İnanmak istemedi. Görevli duvardaki saati işaret etti.

– Sizi arattım ama...

Ferhat çaresizlik içinde koltuğa çökerken:

– Ne yapacağım şimdi ben, dedi.

Bu ara Yakup bir poşetle içeri girdi.

– Ferhat amca, bunu unutmuşsunuz, dedi ama Ferhat'ın hâlini görünce başka bir şey söylemedi. Sessizce poşeti diğerlerinin yanına bıraktı, bekledi. Neden sonra Ferhat kendini toparladı.

– Başka otobüsünüz var mı?

Görevli çaresizce dudak büktü.

– Maalesef, sabah saat yedide var.

– Yedi de mi?

– Evet, efendim.

– Ne yapacağım şimdi ben?

Yakup, hemen atıldı.

– Amca, diğer firmalara bakıp geleyim.

İçeridekiler bir şey demedi ama duruşlarıyla onayladılar. Yakup, dışarı çıkarken delikanlı çay getirdi. Koltuğa çöküp çayı yudumlarken gelecek müjdeli bir haber

bekledi. Ama sonuç beklediği gibi çıkmadı. Hiçbir firmada yer yoktu. Çocuk üzgün üzgün dükkâna geri döndü.

Şanssız yolcunun yorgunluğu bir kat daha artmıştı. Görevliye yaklaşıp kalabileceği uygun bir otel sordu. Tam cevap alacakken biri omzuna dokundu. Dönünce Muhsin Usta ona tebessüm ediyordu.

– Hayırdır, burada kalmışsın.

Evet, manasında başını salladı. Tanıdık bir sesle karşılaşmak Ferhat'ı rahatlattı.

– Bizim yüzümüzden otobüsü kaçırdınız. Sizi misafir etmek boynumuzun borcu artık.

– Zahmet etmeyin.

– Ne zahmeti! Büyük bir memnuniyet duyarım. Evimiz geniştir. Buyurun gidelim.

Ferhat, bir anlık tereddütten sonra teklifi kabul etti. Telefonla evini arayıp durumu izah etti, yeni bir bilet aldıktan sonra eşyaları dükkâna taşıdılar.

Arabaya bindiler. Fırtınalı havada dalgalar kıyıya çarparak yola kadar çıkıyordu.

Muhsin Usta:

– Gemi seferleri iptal edilmiş. Tam zamanında Anadolu Yakası'na geçmişsiniz, diyerek misafirini neşelendirmek istedi.

Araba, Kız Kulesi'nin yanından Üsküdar'a oradan da Çamlıca Tepesi'ne yöneldi.

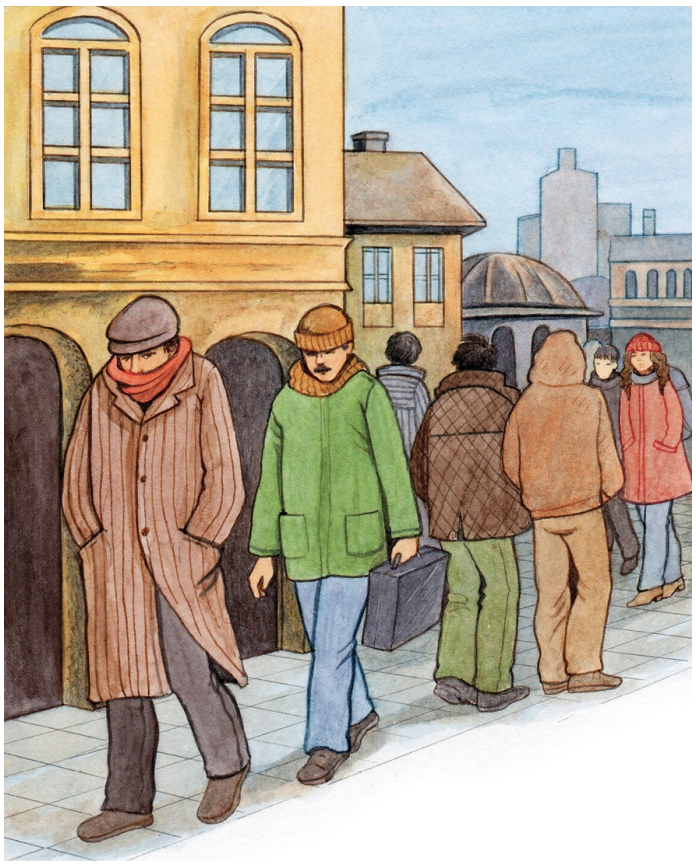
***

Ferhat, ertesi gün öğlene doğru Bozüyük'e vardı. İner inmez hediyelik eşya satılan rafları yeniden düzenledi.

O hafta içinde sipariş verdiği pişmaniyeler de geldi. Vitrin güzelce donatıldı, süslendi. Nefis pişmaniyeler kısa sürede müşteri çekti. Öyle ki Ferhat'ın üstün çabalarıyla Muhsin Usta'nın pişmaniyeleri o yörede meşhur oldu.

Muhsin Usta, Ferhat sayesinde yeni müşteriler de kazandı. Böylece otobüs terminalinde başlayan küçük bir alışveriş, sıcak bir dostlukla birlikte gelişti; büyüdükçe büyüdü.

ÇORBA PARASI

Yerler buz, bahçeler karla kaplıydı. Karanlık erkenden şehri sarmış, caddeler işten çıkanlarla kalabalıklaşmıştı. Paltoların yakaları kalkmış, bereler kulakların altına kadar inmişti. Telaşlı adımlar kaldırımların üzerlerinde hızla ilerliyor, işini bitiren evine dönüyordu.

Ezan okunmaya başladı. Caddedeki müzik kesildi, sadece ayak tıpırtıları duyuldu bir süreliğine.

Mahmut Bey, yolun karşısına geçti. Birkaç alışverişten sonra oğlunu dershaneden alacaktı.

Dershanenin önü oldukça kalabalıktı. Arabalar yola çift sıra park etmiş, trafik yavaş ilerliyordu. Kaldırımda beklerken cep telefonu titreşti. Ekrana bakınca gözlerinin önüne anne ve babası geliverdi. Telefonu kulağına götürdü.

– Alo, buyur baba.

– Oğlum, otobüsle iki çuval gönderiyorum. Sabah erkenden alırsın.

– Tereyağı da gönderdiniz mi?

– Hı hı, annen hazırlamış.

– Sağ olun.

Geçen yılki zemheri soğukları daha Palandöken'den inmemişti. "Yarın karda mangal mı yapsak." diye mırıldandı. Gözleri cam gibi parlıyor, az önceki huzur içinde yayılıyor, bir türküye başlamak için dudakları kıpırdıyordu. Oldukça neşelenmişti. Oğlunu alıp evin yolunu tuttu. Akşam sofrada müjdeli haberi konuştular. Yarın sabah erkenden oğluyla birlikte garaja gitmeye karar verdiler.

***

Sabahleyin araba zorlanarak çalıştı. Buz gibi açık kızıla boyanmış ufuk, sabahı karşıladı. Hava, adamın kanını donduracak kadar soğuktu. Araba çalışırken ön camın buzunu sıyırdı. Önünü görecek kadar açabildi. Gerisi yolda açılır diye düşünüp kendini arabaya attı. Çünkü elleri uyuşmaya başlamıştı.

Otobüs garajına girince arabayı durdurdu ama istop etmedi. Kaloriferi sonuna kadar açtı, ellerini ısıttı. Motor yenice ısınmış, içeriye sıcak hava üflüyordu. Birkaç insan boş meydanda bir gözüküyor bir kayboluyordu. Bir hamal yüklü arabasıyla önlerinden geçti.

Ağır yükleri görünce Mahmut Bey'in eli beline gitti, hafif bir sızı kendini belli ediyordu.

Garaj kapısından içeri bir otobüs girdi. Biraz sonra alandaki yerine park etti. Hamallar sökün etti, arkalarında çektikleri el arabalarıyla. Otobüsün önü bir anda ana baba gününe döndü. Taksiler müşterilerini alıp ayrıldı. Hamallar eşyaları arabalara yükledi.

– Galiba bu, diyerek baba oğul arabadan indiler. Bagaj kapısının önünde sıra beklediler. Nihayet muavin çuvalları indirdi.

– Tut baba, dedi oğlan.

– Zorlama kendini. Araba kiralayalım.

– Neden baba? Taksi yakın. Birlikte taşırız.

– Belim ağrıyor, taşıyamayacağım.

Bu sefer oğlu çuvalın üst tarafından tutup sürüyerek götürmeye yeltendi. Babası buna izin vermedi. Yaklaşan hamala işaret etti. Adam hemen çuvalların yanına arabayı yanaştırdı.

– Kaça olur?

– Nereye Bey'im?

Yakındaki taksiyi işaret etti.

– Beş yeter.

Sabahın bu soğuğunda nafakası için bekleyen hamalla pazarlık yapmadı. Hamal eğilip çuvalı kavradı. Zorlanmadan yükleri arabaya taşıdı. Mahmut Bey'in eli cebine gitti. Kâğıt ve peçetelerin arasından katlanmış parayı çekti.

Beşlikti, parayı açıp hamala uzattı.

– Sağ ol Bey'im, diyerek hamal yanlarından ayrılırken araba hareket etti. İçerinin soğuğu giderek kırıldı, ısındılar.

– Beş lira çok değil mi baba, diye sordu oğlu.

– Çok gibi görülebilir ama bu soğukta müşteri bekleyen biri için az bile.

Taksi, buz tutmuş yolda ilerledi. Birazdan ana caddeye çıktılar.

– Çorba içelim mi, dedi Mahmut Bey ve yan gözle oğluna baktı.

"Evet!" manasında başını salladı.

Daha dükkânların açılmasına bir saat vardı. Uygun bir yere arabayı park ettiler. Erzurum'un sabah soğuğu insanı kesiyor, açıkta kalan burunlarının ucunu kıpkırmızı ediyordu.

Yan yana sıralanmış çorbacılardan birinin önüne vardılar. Garson onları içeri buyur etti. Buğulu camlar yer yer buz tutmuş, saçakta sarkıtlar oluşmuştu. İçerinin buğulu çorba kokan havasına kendilerini bıraktılar.

Önlerden üçüncü masayı uygun buldular.

Garson:

– Ne istersiniz, diye sordu.

– Paça.

– Tavuk çorba.

Çorbalar kaşıklandı. Tatlı bir sohbet başladı, bir kış sabahı çorbacıda. Kısa sürede tasın dibi göründü. Mahmut Bey eve geç kalmamak için kalktı. Garson, çay teklifinde bulundu. Hayır diyemedi.

Çayı yudumlarken bir bardak da oğlu için istedi.

– Haydi kalkalım. Çorbamızı, çayımızı içtik. Sırada çuvalları taşımak var, diye oğluna takıldı.

Sandalyeden kalkarken eli arka cebine gitti. Bir boşluk hissetti. Birden içini bir korku ve endişe sardı. Arka cebini iyice yokladı. Bir umutla diğer tarafa baktı, yoktu.

– Eyvah!

– Ne oldu baba?

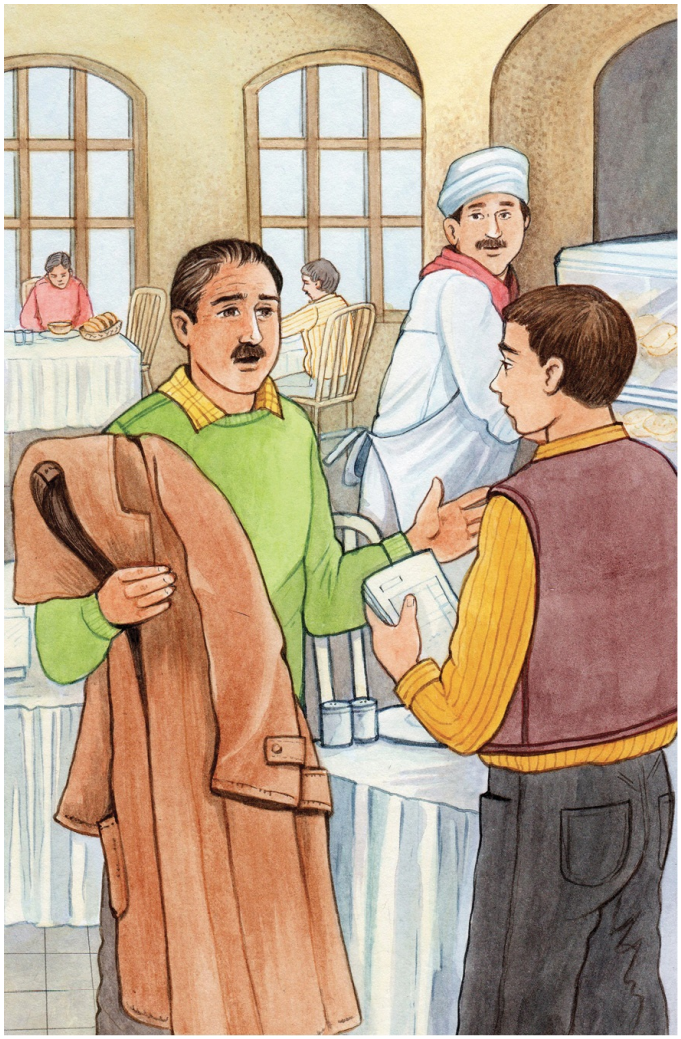
– Cüzdan, cüzdanım yok.

Bütün ceplerini karıştırdı; paltoyu didik didik etti, bulamadı. Kâğıt ve peçeteden başka bir şey çıkmadı. Aklı karışmış, telaşlanmıştı. Cüzdanı kaybettiğine mi yansın yoksa çorbanın parasını ödeyemeyeceğine mi? Sonra, cüzdanı diğer pantolonda unuttuğunu hatırladı. Ama durumu nasıl izah edecekti! Gözü garson ve aşçıyı aradı. Derdini anlatacak birini bulmak için kasaya yaklaştı. Bu ara aşçı iç taraftan çıktı. Garson kıvrak adımlarla yetişti.

Mahcup bir edayla cüzdanın yanında olmadığını söyledi. Aşçıyla garson birbirlerine bakıştılar.

– Kusura bakmayın, isterseniz paltomu bırakayım. Akşam gelir öderim.

Mahmut Bey içine düştüğü durum için çok üzülüyordu. Herhâlde kavga edeceğiz diye düşündü. Tok ve gür bir ses cevap verdi:

– Gardaş sen ne diysen? İçtiğin bir tas çorba, lafı mı olur? Bizden yana helal hoş olsun. Böyle bir teklif de hiç hoş değil.

Bu sefer şaşırma sırası Mahmut Bey'deydi. O, farklı bir tutum beklerken, aşçı palto bırakma teklifine kırılmıştı.

– Sağ olun. Akşama görüşürüz.

– Yolun açık olsun Bey'im. Yine bekleriz, diyerek kapıya kadar uğurladı. Dönerken aşçının oğlu kaşlarını çattı.

– İnandın mı, dedi gidenleri işaret ederek.

– Gereksiz gereksiz konuşma! Zorda kalana eziyet edilmez. Hadi topla masayı.

– Sen öyle san. Gelmeyecek, dedi. “Her gelenden para almazsak hâlimiz ne olur?”

Bu sözler üzerine ister istemez babanın kalbine bir kurt düştü. Buğulu camdan başını dışarı çevirdi.

– Görecen, gelecek, dedi oğluna.

Genç:

– Sen öyle san, diyerek küçümser bir bakış attı babasına ve bulaşıklığa girdi.

***

Uzaklarda dağların başı aydınlık, Erzurum bulutluydu. Sakin bir pazar son hızla akşama kavuştu. Lambalar erken yandı. Çorbacılar tekrar dolmaya başladı.

Aşçı, sabahki olayı unutmuştu. Yalnız oğlu ara sıra ima etmek istemiş, o ise hep kaçıp durmuştu. Artık oğluna içten içe hak veriyor ama bunu söylemekten de kaçıyordu. Acaba adam parayı getirecek miydi? Alt tarafı iki çorba parasıydı. Bunu düşünmeye bile gerek yoktu. Fakat oğlunun üstelemesi ve iğneleyici sözleri bunu bir gurur meselesi yapmıştı. “Ya gelmezse.” diye ağzından kaçırdığı kelimelere para uzatan müşteri şaşırdı.

– Anlamadım, dedi.

– Yok bir şey, dedi kısaca.

Paranın üstünü verirken yan gözle kapıya oradan da saate başını çevirdi ümitsizce.

– Bir tavuk, bir ezogelin çorbası, dedi garsonlardan biri. Bizim aşçı kepçeyi çorbaya daldırdı. İki dolu tası sehpaya bıraktı. Bu ara arkadan yaklaşan biri:

– Selamün aleyküm, dedi soğukla kısılmış sesiyle. Birden başı dikleşti, çatık kaşları yumuşadı, bir gülümseme yayıldı çehresine.

– Helal olsun sana be, dedi oğluna duyururcasına.

– Şey, sabahki çorbanın parası. Kusura bakmayın, biraz geciktim!

– Kusuru mu olur Bey’im. Geçin bir çorbamızı için.

– Teşekkür ederim. Fazla vaktim yok.

Aşçı kararlı bir hareketle, yakın masalardan birine doğru misafiri çekti.

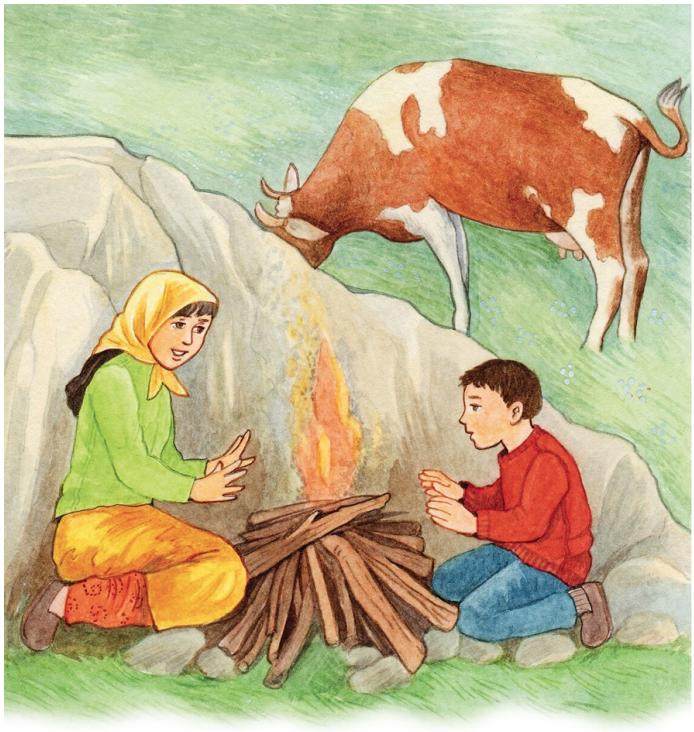
– Olmaz, bir çayımı içmeden yollamam.

Mahmut Bey bu teveccühten bir şey anlamadı ama aşçıyı da kırmadı. Oğlan iki çay getirdi, masaya bıraktı. Hiçbir şey demeden çekildi.

İçerinin çorba kokan havasında kısa, samimi bir sohbet başladı.

Oğlan ara sıra mahcup bir edayla yanlarından geçiyor, âdeta babasından özür diliyordu.

SÜT FABRİKASI

Şubatın son günleri yaşanırken ekinler bir karış olmuş, dere yataklarında otlar yeşermişti. Baharın solukları günler öncesinden kendini göstermiş, tomurcuklar patlamak için hazır bekliyordu.

Okul dağılmış, evlerde bir hareketlilik başlamıştı. Ovada sadece birkaç inekle iki kardeş vardı. Feride ile Adil, kayaların arasına ateş yakmışlar soğuktan korunmaya çalışıyorlardı. Abla yazmasını düzeltti. Elindeki son çırpıları ateşe attı.

– Adil, biraz daha getir, dedi.

Adil, yer yer çatlamış ellerini ateşe uzattı.

– Mısır olsaydı közlerdik.

Ablası:

– Yaz gelsin yaparız, dedi ve başını ineklere çevirdi. Hayvanlar büyük bir iştahla karınlarını doyuruyordu. Ablanın gözlerinde gizli bir parıltı gelip geçti.

Kardeşi biraz sonra yarım kucak kuru çubukla döndü.

– Bunlar bitince dönelim.

Feride, kuru dalları ateşe atıp güneşe baktı.

– Daha var.

– Ama ben acıktım.

Feride, işi anlamıştı. Muzipçe güldü.

– Dur bakayım, deyip bir koşuda armut ağacına vardı. Daldan çözdüğü bohçayla döndü. Dürümü çıkardı.

– Al bunu, ye. Lokum da vereceğim.

Adil elindeki dürüme bakıp kaldı. Karnı acıkmıştı ama böyle bir çözüm beklemiyor, köye dönmek istiyordu.

Feride, kardeşini biraz daha tutabilmek için neşelendirmeye çalıştı. Lokmasını çiğnerken saçlarını okşadı.

– Hakkımı sana verdim. Çabuk bitir yoksa elinden alırım, deyince Adil dürümü ikiye böldü. Ablası almak istemeyince:

– Merak etme çok aç değilim, deyip bunu eve dönmek için yaptığını açıkladı. Feride'nin yüzü soğukla gerildi. Derin bir iç geçirdi. Gözlerindeki parıltı söner gibi oldu.

– İnekleri iyi doyurmalıyız ki bol süt versinler. Bol süt...

– Niye abla?

– Çünkü, dedi ve yutkundu, cümleyi tamamlayamadı. Gözlerini kaçırdı. Karşı dağın tepesine, gölün üzerine doğru kayan bulutlara baktı. Akşama daha iki saat kadar vardı. Bohçayı toparladı, ateşi söndürdü.

– Hadi, göl kenarına gidelim. Oradan köye geçeriz.

Bu sözler Adil'i canlandırdı. İki kardeş inekleri dere yatağından atlatıp göle doğru sürdüler.

Uzaklardan bir el silah sesi geldi. Sığırcıklar havalanıp toprak tepelerin arasına sığınmış köyün üzerine doğru kanat çırptılar.

***

Beyaz bir bulutun gölgesi vuruyordu ot balyalarının üzerine. Naylon örtüyü kaldırıp balyanın birini el arabasına yükledi Fatma kadın. Çitlembik ağacını dolanınca yatan inek ayaklandı, buzağılar yerinde duramaz oldu. Fatma kadın arabayla kapıya dayandı. Şöyle bir güneşi ölçtü. "Birazdan gelirler. Ahırı hazır edeyim." dedi. Dudaklarındaki gülümseme çocukları içindi. Sağ olsun, Feride her gün okul dönüşünde sığırları ovaya çıkarıyordu. Böylece ahırın temizliği daha kolay oluyor, yemi samanı hazır ediyordu. Hayvanlar ovada gezdiği için huysuzluk etmiyor, makineyle sütü kolayca sağıyordu.

Balyanın ipini çözüp otları çitin yanına yaydı. Demir boruya tutunup eve doğru baktı. Pencereden bir hayal gibi küçük kız geçiverdi. Ananın yüreği cız etti. Derin bir "Ah!" çekip bağrışan buzağılara yöneldi.

Ahırı yaptırmak için iki boğa satmışlar, biraz da borçlanmışlardı. Fakat

yaptıkları masrafa değmişti.

Fatma kadın yorgunluğunu atmak için çitlembiğin altına gelip oturdu. Sırtını ağaca dayamıştı ki bir ses duydu. Gelen Hacer nineydi. Ayağa kalkacakken:

– Kalkma kızım, kalkma. Yorulmuşsun, dedi ve dolaşan buzağılara baktı. Hani inekler nerde?

Fatma kadın içinden gelen bir ferahlıkla tebessüm etti.

– Feride ovaya çıkardı.

– Oh oh, ne anlayışlı kızın varmış. İyi etmiş, diye methetti.

Fatma kadın:

– Buyur nine, bir şey mi istemiştin, dedi.

– Tereyağın var mı?

– Yok, derken ninenin isteğini yerine getirememenin burukluğu vardı sesinin tonunda.

– Fabrikayla anlaşmamız var. Sütün yağını almıyoruz.

Hacer nine kolaylık dileyip ayrıldı. O, sokağa çıkarken inekler ovadan dönmüştü.

Güneş, Torosların uçlarına yaslanmış, ovayı akşamın gölgeleri doldurmuştu. Köy halkı hayvanların bakımı için evlerinden çıkmış, işe başlamışlardı.

***

Feride son ineği bahçe kapısından içeri soktu. Hayvanlar oldukça susuz kalmıştı. Onlar suya yanaşırken Feride, kız kardeşini fark etti. Elindeki sopayı bırakıp koştu. Yavaşça cama tıklattı. Sena, başını cama dayamıştı. Birden geri çekildi. Hayvanların sesini duymuş, fakat penceredeki kişinin kim olduğunu görememişti.

Feride'nin yüreği eridi, irkilerek çekilen kardeşi karşısında. Gözleri domur domur oldu. Bir süre kardeşinin yüzünü seyretti. Donuk donuk bakıp duruyordu.

O görme engelliydi. Pencereyi açmasını isteyince kardeşinin yüzü tebessümle doldu.

– Korkuttun beni, dedi.

– Biliyor musun, deyip dere yatağını, ekinlere konan sığırcıkları, güneşin batışını anlattı.

– Benim güzel kardeşim bütün gayretimiz senin için. İnşallah ameliyat parasını denkleştiririz.

Ablası Feride anlattıkça Sena'nın, kuş olup uçası geldi. "Sahi mi diyorsun?" dedikçe abla ona muştulu haberler verdi. Bu sohbet Adil'in, arka bahçeden haber getirmesiyle son buldu.

– Abla, anam güğümleri istiyor.

Fatma kadın ovadan dönen hayvanları sulayıp yerlerine bağlamıştı. Buzağıları emzirip analarından ayırdı. Hayvanlar karınlarını doyururken süt makinesini

ineğin yanına yanaştırdı. İki kardeş güğümü getirdiler. Makineye yerleştirdiler. Düğmeyi çevirince makine tempolu sesler çıkararak sütü sağdı.

Fatma kadın bahçe kapısından sokağa çıkmakta olan oğlunu çağırdı. Oğlu, isteksiz adımlarla geri döndü. Bakkaldan iki kilo şekerle sıvı yağ almasını söyledi. Anasının, sevdiği şekerlerden de alabileceğini söylemesi, neşelenmesine sebep oldu.

Anası:

– Ablanla kardeşine de al, diye tembihledi.

– Almaz olur muyum, diyerek sokakta kayboldu.

Güneş dağların arkasına çekilmiş, karlı tepelerin soğuğu ovaya doğru iniyordu. Akşam ezanı serildi bir karış olmuş ekin tarlalarına, tomurcuğa durmuş dallara, evlerin kiremitlerine... Süt güğümü dolmuştu. Fatma kadın oldukça memnundu kızının fedakârlığından. Buruk bir sevinç duyarak başını eve çevirdi. Sena, camdan onlara bakıyordu.

– Sağ ol, var ol, dedi kızına. Daha önce birinci güğüm bile dolmazken ikincisini takar olmuştu. "Hadi, sofrayı hazırla. Birazdan baban gelir. Ha, kardeşinin karnını doyur."

***

Fatma kadın yorulmuştu. Yalnız bu durum tatlı bir keyif veriyordu ona. Güğümleri sokağa nasıl çıkaracağını düşünürken asma çardağının altından bir gölge çıktı. Feride'ydi bu. Sütleri birlikte el arabasına yüklediler. Kız arabayı çekti. Evin önüne dolanırken Adil koşarak ablasına yetişti. Bu eğlenceli geziyi kaçırmak istemiyordu. Güğümlerin arasında kendine yer buldu. Fatma kadın, kızını düşünüyor, onun zorlanmasını istemiyordu.

– Bırak ana, bugün bana yardımcı oldu. Kardeşimi taşırım ben, diyerek Adil'in gönlünü etti.

– Yaşa be abla! Sen bir tanesin.

– Bak yarın yine gideceğiz, deyince Adil isteksiz ve kısık bir sesle cevap verdi.

– Geleceksin değil mi, diye kararlı tonda sorunca Adil, kaçamayacağını anladı.

Çocuklar güle oynaya kapıya doğru giderken sütçü sokağın başında durdu. Karanlığın içinde üç kişi konuşuyordu. Fatma kadın üzerini değiştirip elini yüzünü yıkadı. Komşuların yanına vardı.

Sütçü Mehmet, alete bir miktar süt koyup çalkaladı. Işığa tutup inceledi.

– Su yokmuş, diye ağzından kaçırdı.

Zeynep yenge bozulur gibi oldu.

– Ne suyu oğlum, tövbe tövbe.

Mehmet, güğümü süt ölçme kabına boşalttı.

– Kusura bakma yenge. Ben vazifemi yapıyorum.

Ayşe nine:

– Bak oğlum, bak. Benim sütümü de kontrol et. Yoksa bir kamyon sütü dökmek zorunda kalmayasınız.

Mehmet gerekli kontrolleri yaptı. Sütleri tankere boşalttı. Her boşaltışında neşeyle gülüyordu.

Fatma kadın sütçüye bir kilo tereyağı ısmarladı. Zeynep yenge:

– Süt parasını ne zaman alırız, diye sordu.

Sütçü tankerin kapağını örttü. Aşağı atladı.

– Hiç merak etme yenge. Ayın başında alırsın. Necdet Bey geciktirmez, borcunu zamanında öder.

Süt arabası sokaktan ayrıldı. Feride, boş kaplarla eve döndü. Üç kadın ayaküstü sohbete devam ettiler.

Kadınlar, hayvanların meraya çıkmasıyla süt veriminin artacağını konuştular.

– Sen ne yaptın? Sena'yı ne zaman ameliyat ettireceksiniz, diye sordu Zeynep yenge.

Fatma kadın, yüreğinde bir sıkıntı hissetti. Oldukça buruktu sesi.

– Süt parasını alınca babası fakülteye götürecek. Gerekirse tosunlardan birini satacak.

– İnşallah iyileşir. Çok çekti çocukcağız.

Cami önünden bir traktör saptı yola. Fatma kadın izin istedi.

– Hayırlı akşamlar! Bizim Bey tarladan dönüyor. Eve varayım, dedi.

Feride sıcak suyla güğümleri yıkamış, kuruması için ters çevirmişti. Adil koşarak babasını karşıladı.

Ferhat eve gelince üzerini değiştirdi, abdest alıp akşam namazını kıldı. Sonra hep birlikte sofraya oturdular. Güzel bir akşam başladı. Fakat hepsinin yüreğinde Sena için gizli bir dua vardı. Bunu belli etmeseler de kendi iç dünyalarında buruk bir huzursuzluk yaşıyorlardı.

Rüzgâr kuru yaprakları savuruyor, kapı ve pencere aralıklarından ıslık çekiyordu. Arada bir köpek havlamaları, ıslık sesini bölüyordu. Gökyüzünde tek bir bulut parçası kalmamıştı. Salkım salkım yıldızlar göz kırparken sofralar kaldırılmış, sedirlere çekilip dinlenilmeye başlanmıştı.

Dışarıda ayaz vardı. Yatmadan önce sobaya atılan odunlar yanıp kül olmuştu. Gece ilerledikçe oda soğudu. Üzeri açılmış Sena üşümüş, yatağın içinde iki büklüm yatarken gözlerini araladı.

– Abla, diye hafif bir iniltiyle yardım istedi.

Feride irkilerek doğruldu. Önce durumu anlamaya çalıştı. Kardeşinin sesine cevap verdi.

– Ne oldu canım?

– Üşüdüm.

Kalkıp yorganı örttü. Sobada kalan közleri karıştırdı, kuru odun attı. Başını yastığa bırakırken kuru odunlar çıtırdayarak tutuştu. Oda yavaş yavaş ısınırken Feride tebessüm ederek uykuya daldı.

***

– Mö mö!

Feride, yorganı üzerinden atıp yatağın içine oturdu. Gözlerini ovuşturup perdeyi araladı. Alaca bir karanlık vardı. Dağların ucu kızarmış, köyde hayat başlamıştı. Nasıl olduysa Feride gecikmişti. Sobanın hafiften yandığını görünce anasının ahırda olduğunu anladı. Anası onu yine kaldırmamıştı. Bu duruma içerledi. Söylene söylene yatağı topladı.

Perdeyi açınca babasının traktörle ayrıldığını gördü. Birazdan motor gürültüsü duyulmaz oldu. Ahırdan sesler geliyordu. Feride iş elbiselerini giyip bir solukta dışarı çıktı. Serin rüzgâr yüzünü okşuyordu. Çardağın altından geçti. Bir gürültü koptu. Danalardan biri ipi koparmış kapıdan atlamıştı.

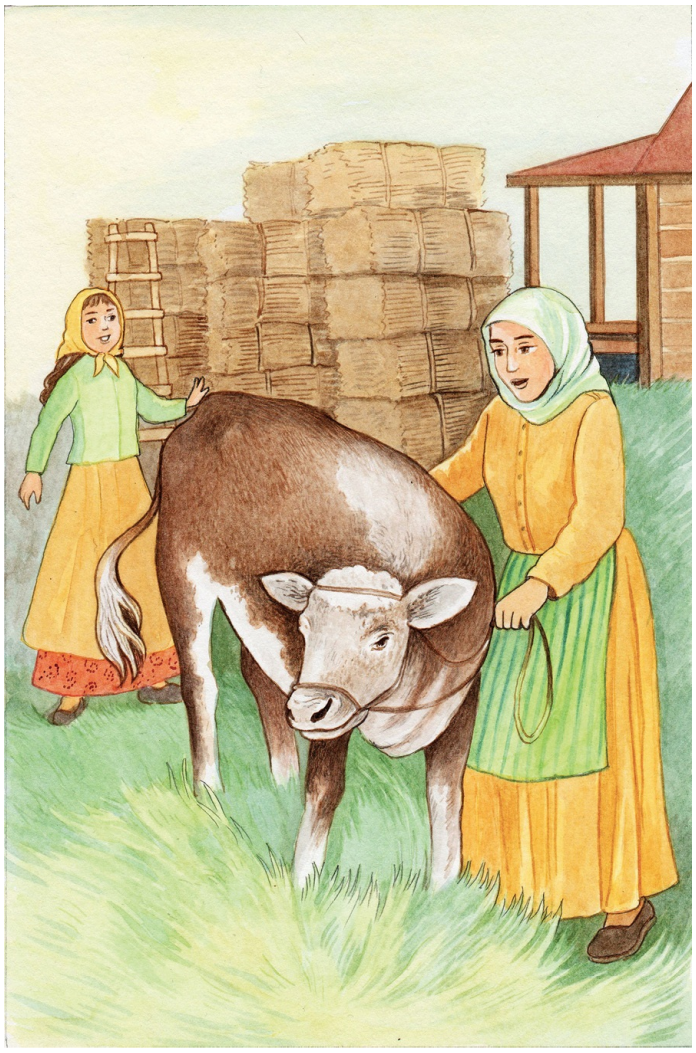
– Yetiş kızım, dedi anası.

Feride, dananın önünü kesince hayvan geri döndü. Hızını alamayınca demir borulara dayandı. Zavallı hayvan sıkışıp kaldı. Fatma kadın, hayvan kendine zarar vermeden ipe yapıştı. Kızıyla birlikte dananın ipini yerine taktılar. Anası oldukça memnun kaldı.

– Tam zamanında yetiştin, dedi. “Sağ ol. Yoksa sabah sabah sokaklarda dana kovalayacaktım.”

Feride surat astı.

– Sana kızgınım.

“Niye!” der gibilerden anası bakarken durumu anlamıştı. Gülerek:

– Kaldırmaya kıyamadım, dedi ve elindeki balyanın ipini kesip samanı hatıla yaydı. Dananın sırtına bir şaplak attı.

– Ye bakalım. Sonra kızına: “Bir balya daha getirir misin?” diye söyledi.

Feride üstelemeden arabayı çekerek uzaklaştı. Çardağın altından geçince Sena’yı kapı önünde buldu. Zavallı kardeşi yere çökmüş ayakkabılarını arıyordu. Bir çırpıda tahta kapıyı açıp terlikleri kardeşinin ayak ucuna bıraktı. Kırk yıl özlemiş kadar Sena’ya sarıldı.

– Acele et abla, dedi.

Feride terlikleri giydirip kardeşini tuvalete götürdü. Dönüşte musluğu açıp sabunu eline verdi. Kendi başındaki tokayı çıkarıp kardeşinin dağılan saçlarına taktı.

– Benim kardeşim yakında kendi işini kendi görecek. Birlikte hayvanları

otlamaya gideceğiz. Hiç kimseye muhtaç olmayacak.

Yüzünü yıkayan kardeşine havluyu verdi. Elinden tutup onu oturma odasına götürdü. Sedire oturtup iki eliyle yanaklarından tuttu.

– Sen şimdi otur. Ben anama yardıma gidiyorum.

– Olur, dedi ve sırtını yastığa yasladı.

Feride bir balya samanla ahıra dönerken gün ışıdı. Sütçü, cami önüne çıktı. Üç defa düdüğe bastı.

Feride:

– Ana sütçü geliyor, deyince Fatma kadını bir telaş aldı. Hayvanların önündeki yemi ve samanı kontrol etti, bazılarının önüne yem ekledi.

Güneş evin çatısına değerken Feride iki süt güğümünü yola çıkardı. Sırası gelince sütçü sütü tankere boşalttı. Güğümleri alıp yıkamaya duracakken anası engel oldu.

– Bırak şimdi onları. Ben yıkarım. Kahvaltını yap. Okula geç kalacaksın.

Üç kardeş ve anaları tepsinin etrafına sıralandılar. Sıcacık sütten içerken sütçü diğer sokağa girdi.

***

Kamyon, iki katlı evin önünde durdu. Öğrenciler çantalarını sırtlanmış okul yolunu tutmuşlar, tarlada işi olanlar traktörle sokağa çıkmışlardı.

Sütçü ölçü listesini kontrol etti. Sonra Musa dayıya:

– Buyur dayı, ne istiyorsun, diye sordu.

– Oğlum, iki çuval yem ısmarlayacaktım.

Mehmet sütü kontrol etti, litresini ölçüp deftere yazdı. Başka bir sayfaya siparişleri not aldı.

– Bana da, dedi Demirci Seyfi. Evde un bitmiş. Akşama bir çuval un getirir misin?

– Hay hay, dedi. Notumu aldım. Akşama bırakırım.

Demirci boş güğümle evine dönerken terzi sütçüye yaklaştı.

– Şey, oğlum! Süt parasını ne zaman alırız ki, diye sordu.

Sütçü, eşyaları kasaya yerleştirdi. Şoför mahalline doğru giderken:

– Dayı haftaya alırsın. Hayırdır.

– Hayırdır oğlum. Biraz kumaş almıştım. Onun borcunu ödeyeceğim.

– Hiç merak etme. Necdet Bey bugüne kadar paraları zamanında ödedi.

– Sağ ol oğlum. Allah yolunu açık etsin, diyerek bir süre kamyonun ardından bakıp kaldı. Okul zili onu kendine getirdi. Boş kapları eve bırakıp bir an önce dükkânı açmak için cami önüne yöneldi.

Kamyon incir ağaçlarının arasından harman yerine gitti. Sığırcık ve güvercin

alayları karınlarını doyurmak için yem arıyordu.

Güneş çıkmış, poyraz hızını kesmişti. Uzakta, ufkun birleştiği noktada kahverengi bulutlar toplanmıştı. Yakında yağmur bekleniyordu.

Mehmet dönemece girerken yavaşladı. Dümeni sağa kırdı. Gaza hafifçe dokunmuştu ki gözü, yoldan çıkmış, mavi arabaya takıldı. Biraz başını uzatınca aracı tanıdı. Hemen kamyonu yol kenarına çekti.

Taksi dönemece hızlı girmiş, yoldan çıkıp tarlanın içinde sürüklenmişti. Sütçü, arabanın etrafını dolaşınca fazla hasarın olmadığını gördü. Kaya Bey, arka koltukta uyuyordu. Camı tıklatıp onu uyandırdı. Gözlerini açan Kaya tam kendinde değildi. Camı açıp serin havaya yüzünü tutarken sütçüye alık alık baktı.

– Ben nerdeyim?

Sütçü Mehmet içki kokusundan rahatsız olmuş, yana çekilmişti.

– Bey'im bir şeyiniz yok ya!

Aklı başına gelen Kaya olanları gizleme gereği duydu.

– Akşam çok uykum geldi. Kendimi tarlanın içinde buldum. Sonra taksiyi armudun altına çektim, derken eliyle ağacı işaret etti. "Merak etme bir şeyim yok."

Arabadan inerken sendeleyip neredeyse düşecekti. Sütçü koluna girip dereye götürdü. Elini yüzünü yıkarken telefon çaldı. Yüzünden sular akıyordu, ayağa kalktı. Cebinden telefonu çıkarınca yüzü gevşedi. Sanki sütçüyle hiç karşılaşmamış gibi davrandı. Biriyle hararetli hararetli konuşmaya girdi. Sütçü bir ihtiyacının olup olmadığını sorsa da cevap alamadı. Bu ilgisizliğe içerledi. Kaya Bey'i kendi başına bıraktı.

Sütçü, akasya ve ıhlamur ağaçlarının arsından süt fabrikasının önüne çıktı. Araba parke taşlarıyla döşenmiş avluya girdi. Yolu takip edip süt boşaltma tesisinin önünde durdu. Sıra vardı. Görevliler süt örneklerini inceliyor ve kalitesine göre sütleri ayırıyorlardı.

***

Süt fabrikasında aylık toplantılardan biri yapılıyordu. Müdür, geçen ayın üretim ve satış raporlarını veriyordu.

Yeni pazara açılabilmek için süt alımını arttırmak gerektiğini belirtti.

Toplantı devam ederken kapı birden açıldı. Kaya, hiçbir şey olmamış gibi boş koltuklardan birine oturdu. Konuşmalar yarıda kesilmiş, gözler ona çevrilmişti. Çünkü onun vereceği cevapla yeni bir karar alınacaktı. Fabrikaya temiz ve kaliteli süt alımı yapılmalıydı.

Pazarlama müdürü kısaca durumu açıklarken Kaya, soda şişesini açıp bardağa

boşalttı.

– Süt bulabilir miyiz, diye sordu.

Kaya bir dikişte sodayı bitirdi. Derin derin nefes alırken kendine gelmeye çalıştı. Sonra masanın etrafını çevirmiş görevlilere baktı. Aynı soru tekrar edilince aklı başına geldi. Durumu düzeltmeye çalıştı.

– Ha, evet. Bahar geliyor. Süt girişi artacaktır. Gerekirse komşu ilçeden de süt alırız.

Necdet Bey:

– Tamam Kemal Bey. Kaya Bey'le aranızda görüşün. Süt alımını arttıralım. Ne gerekiyorsa yapın, dedi ve toplantıyı bitirdi.

***

Akşamın karanlığı çökerken Kaya Bey benzin istasyonununda arabasını yıkatıyordu. Telefon sesi duyar gibi oldu. Telefonu cebinden çıkarıp açtı fakat gürültüden karşısındakini tanıyamadı. "Tanımadın mı? Benim ben!"

Ses tanıdık değildi. Gürültüden kurtulmak için markete girdi. Sesini biraz alçalttı.

– Kusura bakmayın duyamadım.

– Aşk olsun Kaya Bey! Nasıl tanımazsın?

– Şey.

– Metin, Metin. Hani dün akşam beraber eğlenmiştik, dedi ve Kaya'nın tepkisini ölçmek için bekledi. Hatırlamaya çalışırken Metin'in siması gözünün önüne geliverdi. Adamın sağ yanağında derin bir yara izi vardı.

– Ha, şimdi hatırladım.

– Hah, şöyle. Var mısın bu gece de eğlenmeye, diye teklifte bulundu.

Son bir aydır bu eğlenceler artmış, ailesini ve işini ihmal eder olmuştu. Gece geç vakitlere kadar eğleniyor, sarhoş oluyordu. Kötü arkadaş çevresi Kaya'yı kumara alıştırıp borca sokmak istiyordu. Kaya, bir daha gitmeyeceğim, yapmayacağım, diye kendi kendine söz verse de arkadaşları ne yapıp edip onu çekmeyi başarıyordu.

– Gelmek isterim, deyince adam neler yapacaklarını ballandıra ballandıra anlattı.

– Peki, eve uğrayıp geleyim.

– Yo, olmaz. Yenge seni bırakmaz.

– Olur mu canım, evde benim sözüm geçer!

Kaya Bey istasyondan ayrılırken düşünceliydi. İçindeki gitme duygusuna engel olamadı. Alışveriş poşetlerini kapıdan eşine verdi. Fabrikada işinin olduğunu, geç vakte kadar çalışacağını söylerken gözlerini eşinden kaçırdı.

Kış daha bitmemiş, baharsa kapıdaydı. Hafif bir rüzgâr ağaç dallarını, çalıları ve tarladaki ekinleri okşuyor, sanki onları uyutmak istiyordu. Kaya dün akşam kaza yaptığı yerden geçerken dikkatli davrandı. Köprüyü geçip şehir yoluna çıktı. Araba düz yolda hızını arttırırken yeni bir gece başlıyordu ovada.

***

Gece yarısını geçerken Kaya fabrikaya döndü. Masaya oturduğunda kaybettiği paraları düşünüyordu. Bir bardak su içti. Sürahide kalan suyla yüzünü yıkadı. Odanın içinde tur attı. Kafasında iki düşünce vardı. Ya yatıp uyuyacak, kaybettiklerini unutmaya çalışacak ya da kasadaki paraları bir süreliğine ödünç alacaktı.

Demir kasanın başına çöktüğünde kararını vermişti. Köylülere vereceği süt paralarını sabah güneş doğuncaya kadar alacaktı. Kazanınca paraları kimse görmeden kasaya koyacaktı. Kararı kesindi. Terleyen alnını, yüzünü sildi. Anahtarla kilidi açtı. İşte paralar gündüz koyduğu gibi duruyordu. Çekinerek bir tomarı iç cebine sokuşturdu. Sadece işçilerin maaşı kaldı. Hızla kasayı kapatıp fabrikadan ayrıldı.

Ama umduğu gibi olmadı. Bütün parayı kaybetti. Kuşluk vaktine kadar da ofisinden çıkmadı. Nice sonra eşi ve çocukları aklına geldi. Telefon uzun süre çalmasına rağmen açan olmadı.

Çay istedi, vakit geçirdi. Evi tekrar aradı. Telefonu yine açılmadı. Merak edip fabrikadan ayrıldı. Bahçe kapısından girerken komşusu Nazmiye nine seslendi.

– Hayırdır oğlum, taşınıyor musunuz?

Kaya durumu az çok anlamaya başladı, yüreğinin üzerine bir ağırlık çöktü. Gözlerine yaş birikti. Karşılık vermeden ilerledi. Anahtarı kilide sokmaya çalışırken kapı açılıverdi. Yüreği biraz daha sıkıştı, boğazı düğümlendi. Güçlükle yutkundu, düşündüğünün gerçekleşmiş olmasından korkuyor ve üzülüyordu. Yavaşça salona geçti. Masanın üzerinde bir zarf buldu. Eşi yazmıştı.

Bir, iki derken beş kez okudu mektubu. Eşi, yaptıklarından dolayı onu terk etmişti. Mektup elinden kayarken koltuğa çöküp kaldı. Türlü düşüncelere dalmışken telefonun sesiyle irkildi. Ekranda Necdet Bey'in ismini görünce açmaya çekindi. Telefon ısrarla çalınca konuşmak zorunda kaldı.

– Buyur Necdet Bey.

Necdet Bey'in sesi gür ve öfkeliydi.

– Nerdesin?

Bir an beyni durdu. Nerden başlayacağını bilemedi. Ağlamaklı bir sesle:

– Evdeyim, diyebildi.

Necdet Bey sesteki garipliği ve mahzunluğu sezmişti.

– Ne oldu, diye sordu.

– Sorma, dedi ve hıçkırarak ağladı, konuşamadı.

***

Necdet Bey yavaşça ahizeyi bırakırken oldukça düşünceliydi. Vakit kaybetmeden şoförü yollayıp ortağını evden aldırttı.

Akşamleyin lambalar yanarken Necdet Bey, süt ürünlerini uzak şehirlere götüren iki tırın ardından gururla bakıyordu. Tırlar gözden kaybolunca ortağının yanına oturdu.

– Pek kötü bir yola düşmüşsün. Hatanın neresinden dönülürse kârdır. Ortaklığımız devam edecek, deyince Kaya yerinden kalkıp ona sarıldı.

– Sağ ol. Senin gibi ortağım olduğu için Allah'ıma binlerce şükürler olsun. Yoksa her şeyimi kaybederdim.

– Önemli değil, deyip Kaya'nın omzundan tuttu. "Yalnız bir mesele var. İşleri genişletecektik ama kasada nakit para kalmadı. Köylüler de süt paralarını bekliyor. Geciktik." dedi ve göz göze geldiler.

Kaya'nın gözlerinin içi gülüyordu.

– Merak etme, yarın parayı getireceğim.

– Nerden bulacaksın?

Cebinden arabanın anahtarını çıkardı.

– Satacağım.

Kaya'daki bu değişiklikten memnun kalan Necdet Bey havayı değiştirmek istedi.

– Akşam yemeğini nerede yiyeceksin, diye sordu.

Kaya, başını eğip cevap veremedi.

– O zaman akşam yemeği benden. Ne zamandır birlikte yemek yiyelim diyordum. Hem yeni fabrika projesini konuşuruz, dedi.

İkisi gülerek kapıdan çıktılar. İki ortak oldukça neşeliydi. Bu olaydan ikisi de kârlı çıkmış, dostlukları güçlenmişti. Özellikle Kaya yaptığı hatayı anlamış, çabucak dönmüştü. Geriye tek bir mesele kalmıştı: Eşi ve çocukları.

***

Nergisler tomurcuklanmıştı. Kuytularda kalmış olanlarsa taze kokularını etrafa yayıyordu. Sena evin önünde, boş tenekeyi ters çevirip üzerine minder atmış, güneşleniyordu. Bir ışık görmek ümidiyle, ufka, erik ağaçlarına bazen de güneşe çeviriyordu başını, Ah, şu süt parasını almış olsalardı bugün babası onu doktora götürecekti. İnşallah, gözleri açılacak, ablasıyla inekleri otlatmaya götürecekti. Ağabeyi koşarak geldi. "Buzağımız oldu." diye müjdeyi verdi. "Ne oldu?" diye sordu Sena. "Erkek doğdu." dedi ağabeyi.

Ayak sesleri evin arkasına doğru uzaklaşırken Sena nergisleri kokladı. İçi kıpır kıpır neşeyle dolarken gözlerinin açılacağına daha bir inandı. Bahar gelmiş, inekler buzağılamış ve sütleri artmıştı. Bu sevinçli hâli kısa sürdü, süt paralarının verilmeyişini hatırlayınca. Dertli dertli kokladı nergisleri. İki elini çenesine dayayıp sokağa doğru dönmüştü ki bir araba durdu kapı önünde.

– Baban evde mi, diye soran sesi tanıdı.

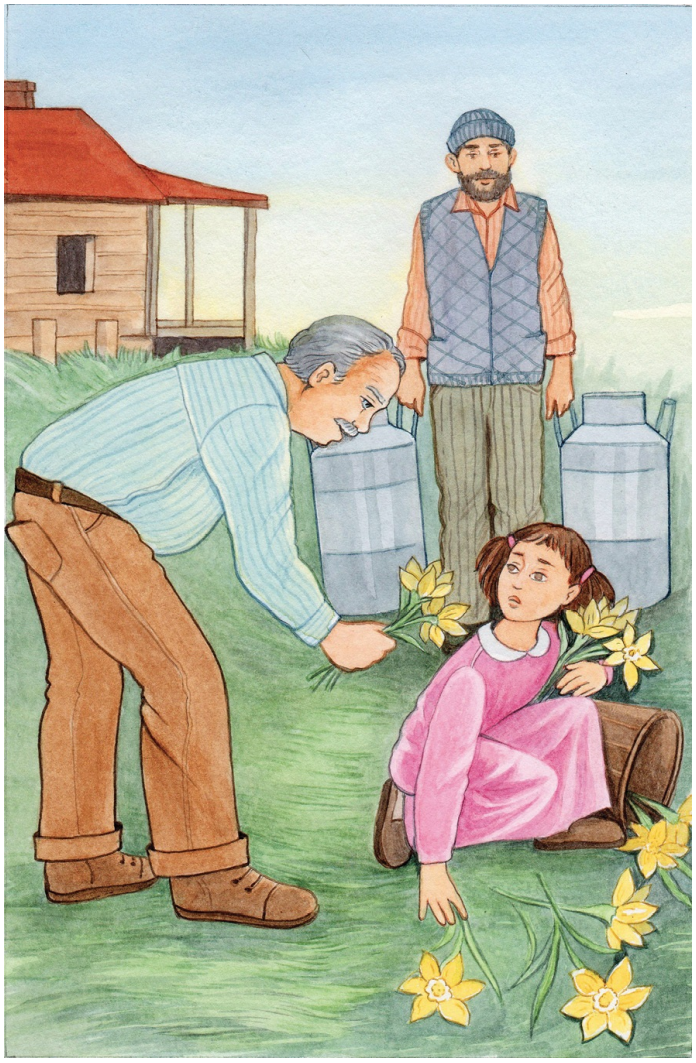
Sütçü Mehmet amcaydı. Yüzü güldü, karamsarlığı bir anda kayboluverdi. İçindeki ümitler yeşerdi. Mehmet amcanın yanında da biri vardı.

– İyi günler, dedi tanımadığı ses.

– Hoş geldiniz, dedi yabancıya ve ayağa kalkarken teneke devrildi, demet yere düştü.

Necdet Bey son anda kızı yakalayıp düşmesini engelledi. Sena çabucak toparlanıp çömeldi. Dağılan nergisleri bir bir toplamaya çalıştı.

Necdet Bey oldukça duygulandı. Nergizleri toplamasına yardımcı oldu. Fakat kızın âmâ olduğunu farkedince:

– Ama sen görmüyorsun, diye şaşkınlığını belirtti.

– Evet, efendim, dedi Sena gülücükler yayarak. “Babam beni ameliyat ettirecek.” Son kelimeler biraz üzgün çıkmıştı. “Daha olmadım.”

– Neden?

Sena konuştuğu kişinin kim oluğunu bilmiyordu.

– Ne olacak, süt parasını daha almadık, dedi.

Mehmet amca araya girdi.

– Sena, bu Bey, süt fabrikasının sahibi Necdet Bey, diye tanıttı.

Sena söylediklerinde utanmıştı, yüzü kızardı.

– Buyurun oturun, diyerek yer gösterdi.

Mehmet amca bir sandalye getirip Necdet Bey’e verdi. Sonra açıkladı:

– Sena geçirdiği kaza sonucu göremez oldu. Ama doktorlar yeni bir ameliyatla görebileceğini müjdelediler.

– Çok iyi, bu vakte kadar niye beklediler?

Sena:

– Şey, dedi. “Aslında geçen hafta ameliyat olacaktım. Ama süt parası gecikince...”

– Ya, dedi Necdet Bey üzüntüyle. “Demek buna sebep olan bizmişiz. Paraların zamanında ödenmesi gerektiğini şimdi daha iyi anladım. Neyse, Sena okula gidiyor musun?”

– Gidiyordum.

– Bu kızın ameliyatı bana ait. Belki o zaman bizi affeder.

– Ameliyat mı? Siz doktor musunuz?

– Hayır, ama tanıdıklarım var.

– Sohbet devam ederken Sena’nın ailesi yanlarına geldi. Bu müjdeli habere onlar da sevindi. İçlerinde en çok sevinen Feride oldu. Şimdiden kardeşiyle neler yapacağını, nereleri gezeceğini hayal ediyardu.

Babası ne diyeceğini bilemedi. Necdet Bey, Sena’ya biz zarf uzattı.

– İçinde süt parası var.

Ayrıca cebinden bir karvizit çıkarıp Sena’nın babasına verdi.

– Yarın beni arayın. Ameliyat için size yardımcı olacağım.

– Allah razı olsun Necdet Bey. Bizi sevindirdiniz. Bir şeyler içseydiniz, demişti ki hamarat Feride bir tepsi sütle mutfaktan çıktı.

– Peki, o zaman birer bardak süt içelim, diyerek oturdular.

Biraz sıkıntı çekseler de Necdet Bey bütün müşterileri tek tek gezerek borcunu ödedi. Onların gönlünü aldı. Bir daha süt parasının gecikmeyeceğini söyledi. Köylüler de bu durumdan memnun kaldılar.

Sena, bir ay kadar hastanede kaldı. Ameliyat oldukça başarılı geçmiş tekrar görmeye başlamıştı. Şimdi taburcu olacağı günü iple çekiyor. Çünkü ablasıyla birlikte ovayı gezecekler.

Necdet Bey, Kaya ile eşini barıştırdı, bir haftalığına ikisini geziye gönderdi. Bu gezi onlar için yeni bir başlangıç oldu. Kaya, kötü alışkanlıklarını bıraktı, ailesiyle ilgilenmeye başladı. Bu duruma en çok da Necdet Bey sevindi. Hem ortağı işini daha iyi yapmaya başlamış hem de bir aile tekrar bir araya gelmişti.

KANARYA

Öğrenciler çıktı caddeye. Bir süre trafik yavaşladı. Yarım saat geçmeden çocuklar şehrin sokaklarına dağılınca okul çevresi açıldı.

Günler uzamış, dondurucu soğuklar şehri terk edeli birkaç hafta olmuştu. Havaların ısınmasıyla bahar hafiften kendini göstermiş, dallarda tomurcuklar patlamıştı. Çimenler topraktan fışkırmış, her taraf yeşile boyanmıştı.

Fırının önünde iki öğrenci durdu. Aralarında konuşurken ıhlamur ağacına bir alay kuş kondu. İkisi de istemeden sohbeti bırakıp başlarını çevirdi. Sinan birden coşup en üst dalı gösterdi.

– Bak kanarya!

Diğeri ağzı açık, iç geçirerek baktı kuşlara.

– Gördüm, çok güzel renkleri var.

Sinan göğsü kabararak ıslık çaldı. Arkadaşı Faruk'sa hayran hayran seyretti.

– Senin kanaryan var mıydı?

– Evet, bir tane var. Adı Benek.

Faruk bir iç daha geçirdi. Bir kanaryasının olmasını ne kadar çok istemişti.

– Keşke benim de olsa...

– Ya, dedi Sinan. İnan iki tane olsaydı birini verirdim. Kısa bir süre susup

arkadaşını süzdü. Onun üzüntüsünü giderecek bir çare aklına gelmiyordu. "Yavrusu olursa birini sana veririm."

– Sahi mi, derken Faruk'un yüzü sevince boğuldu. Tatlı bir sohbet ede ede yürüdüler. Sinan tam kendi sokağına dönecekken Faruk kanaryayı yarın okula getirmesini teklif etti. Sinan, durakladı. Arkadaşının bu isteğini geri çevirmedi. Koşarak apartmanın merdivenlerini tırmandı. Üst üste zile bastı. Annesi elinde kepçeyle açtı kapıyı. "Hoş geldin." diyerek mutfağa döndü. Sinan, çantasını sırtından aşağı indirip soluğu odasında aldı.

Bu ara annesi seslendi:

– Koca gün okulda acıkmışsındır. Sana tost hazırladım.

İçeriden ağlamaklı bir ses cevap verdi.

– Anne kuşum nerde?

Annesi mis gibi yemek kokan mutfaktan çıktı. Oğlu kapıda gergin şekilde ona bakıyordu.

– Kuşum yok? Ona ne oldu? Yoksa kedi mi yedi?

Annesi şaşkındı. Olanlara bir anlam veremedi.

– Kafesindeydi oğlum. Akşama kadar şakıdı durdu. Yok mu yerinde?

Sinan'ın gözleri dolmuştu. Tekrar odaya girdi. Annesi de arkasından... Bir süre tavana asılı kafesin etrafında dolaştı, olanları anlamaya çalıştı. Sevim Hanım sandalyeyi aldı. Kafese doğru çıkarken yüreği küt küt atmaya başlamıştı. Oğlu buruk bakışlarla vereceği cevabı bekliyordu.

– Ne olmuş anne? Orada mı?

– Ama bunun kapağı açık.

– Açık mı?

Sinan birden başını açık pencereye çevirdi.

– Yoksa kaçtı mı?

Tam ağlayacaktı ki annesine döndü.

– Ama kapağı kim açmış?

Sevim Hanım sandalyeden indi. Bir şey söylemeden düşündü. Sinan'ın boşalmaya hazır gözleri yaşla doldu. Annesi oğlunu kucağına alıp başını okşadı. Onu teselli etti.

– Kardeşin oynuyordu. O yapmış olabilir.

Sinan, üzgün bir şekilde bütün odaları dolaşmasına rağmen kardeşi Salih'i bulamadı. Buna biraz daha içerledi. Dönüp dolaşıp annesinin karşısına dikildi:

– Nerde o? Bir elime geçirirsem, göstereceğim ona.

Sinan'ın omuzları yanlara düşmüş çaresizlik içindeydi. Annesine dert yandı:

– Ben ne yapacağım şimdi? Yarın okula götürüp öğretmenime ve arkadaşlarıma

gösterecektim.

Sinan bir süre ağlayınca biraz olsun yatıştı. Pencereden dışarı başını çıkararak kanaryayı aradı. Ne bahçede ne de karşıdaki parkta onu görebildi. Pencere önünden geçen her kuşa kendi kanaryası zannedip baksa da kuş bir daha geri gelmeyecekti. Ümidi sönüp tükendi. Gidip annesinin kucağına atıldı. Annesi saçlarını okşayıp onu teselli etti. Belki yeni bir kuş alabileceklerinin müjdesini verdi. Bu haber onu biraz rahatlattı, gözünün yaşını silip zorla da olsa gülümsedi. “Peki, Ödevlerimi bitirip parka gideyim. Olur mu anne?” diye sordu. Annesi gülerek cevapladı:

– Kardeşini görürsen kavga etme.

– Tamam anne, diyerek çalışma odasına geçti.

***

Sokak lambaları yanmaya başlamıştı ki merdivenlerden yukarı doğru bir ağlama sesi geldi. Sevim Hanım kapıyı açar açmaz Sinan arkasına bile bakmadan odasına gitti. Salih ise kapı önünde kalakaldı. Belli ki ağabeyiyle kavga etmişlerdi. Anne küçük oğlunun elini yüzünü yıkadı. Sonra iki kardeşin arasını buldu, onları barıştırdı. Sinan barışmış gibi yaptı ve yüzünü başka tarafa çevirdi. Salih ise ağabeyinin etrafında dönüyor, kendini affettirmeye çalışıyordu.

Yemekten sonra annesi olanları babalarına anlattı. Arif Bey oldukça yorgundu. Bir bardak çay içtikten sonra önce bu duruma bir çare düşündü. Sonra elini çenesine götürüp ne düşündüğünü açıkladı:

– Kuşun kaçmasına üzüldüm.

Çaydan bir yudum daha içti. İki erkek kardeş koltuğa oturmuş merakla babalarını dinliyorlardı. Arif Bey, çocuklarını çok seviyordu. İkisi de yaptıkları hatayı anlamış, birbirlerinden özür dilemişlerdi. Arif Bey:

– Yeni bir kuş alamam. Salih'in harçlığından keseriz.

Salih'in bu işe biraz canı sıkıldı, fakat "Olmaz!" diyemedi. Çünkü kuşun kaçmasına sebep olmuştu.

– Sinan'ın birikmiş parası vardı, dedi ve durdu.

– Ama baba onunla bisiklet alacağım, diye itiraz etti.

– Kanarya almak istiyorsan bisikleti ertelemen gerekecek.

Sinan, bisikleti ertelemek istemiyordu.

– Harçlıklarımı biriktiririm. Salih de verince önümüzdeki ay kanaryayı alırım, dedi.

Salih bu durumdan pek hoşlanmasa da yapacak bir şey yoktu. Hatasının sonucuna katlanmaya razı oldu.

***

İki gün sonraydı. Sinan, çantasını omzuna atıp arkasına bile bakmadan okuldan çıktı. Kalabalığın arasından biri onu çağırıyordu. Arkadaşı koşarak yanına yaklaşıp kolundan tuttu.

– Nereye böyle? Sana yetişmek için kanat takıp uçmak gerek. Top oynamaya gelmeyecek misin?

– Bugün olmaz. Canım sıkkın.

– Yarın.

– Olmaz.

Arkadaşı "O ne?" der gibilerden yüzüne baktı. Sinan sıkıntılı bir ses tonuyla:

– Geçenlerde kardeşim kanaryamı kaçırdı. Yenisini alacağım.

– Geçmiş olsun, yapabileceğim bir şey var mı?

– Sağ ol, sorman yeterli.

– Anlaşıldı. Demek seni aramızda görmeyeceğiz. Neyse sana kolay gelsin.

Sinan, üzgün bir ses tonuyla karşılık verdi:

– Gelmek isterdim ama birkaç dükkân dolaşıp kanarya bakacağım.

İki arkadaş tokalaşıp ayrıldılar. Sinan eve bile uğramadan çarşının yolunu tuttu. İlerleyen haftalarda birçok kez dükkân dükkân dolaştı. Ama parası yetişmediği için beklemesi gerekiyordu.

Aradan dört hafta geçmişti. Yine bir akşam Sinan yorgun argın eve döndü. Ödevlerini bitirdi ve yatak odasına girdi. Yenice yatan kardeşine dokundu. Salih yatağa oturup ağabeyine baktı. Uyku gözlerinden akıyordu. Sinan:

– Senin harçlığına ihtiyacım yok. Bisiklet almayı birkaç ay erteleyeceğim, dedi.

Bir anda gözleri açılan Salih sevinçliydi. Bir çığlık attı.

– Yaşa ağabey!

Sinan üzerine atılan kardeşini kendinden uzaklaştırmaya çalıştı, başaramadı. Salih var gücüyle boynuna sarılmış, ona nefes aldırmıyordu. Zorla kollarını çözdü, biraz da kızar gibi oldu.

– Dur bakalım, harçlığını almayacağım dediysem bu seni affettim anlamına gelmez. Şımarma hemen.

Salih sus pus oldu. Kollarını kavuşturup bekledi.

– Affettin değil mi? Afettin değil mi, diye tekrar edip durdu. Sinan dayanamadı.

– Affettim. Yeter ki beni rahat bırak.

Salih tekrar ağabeyinin boynuna atılacaktı ki Sinan odadan kaçmak zorunda kaldı. Biraz sonra o da dayanamayıp uykunun kollarına kendini bıraktı. Salih yavaşça gözünü açıp ağabeyine baktı. Yüzünde bir sevinç dalgası dolaştı. Fedakâr bir ağabeyi olduğuna sevinerek gözlerini kapadı.

***

Sabah kahvaltı için en erken kalkan Sinan'dı. Annesine de yardım etti. Babası gazeteyi aldı. Çayı doldurdu.

– Bisikleti almayı ertelemişsin.

Sinan cebine dokundu. Biraz kabarık kâğıt paraları hissetti. Gözlerinin içi gülüyordu.

– Evet, baba. Önce kanarya alacağım.

Babası çaydan bir yudum aldı.

– Bu kararından emin misin?

Baba oğul göz göze geldiler. Annesi yumurtaları masaya bıraktı. Hazırladığı tostu oğlunun tabağına koydu. Sinan cevap vermeden annesi söze girdi.

– Daha yaza var. Biriktirir, bisiklet de alabilirsin.

Babası elindeki gazeteyi katladı, masaya oturdu.

– O zaman kararı kendine bırakalım.

Sinan çatalı peynire batırmış hâlde kaldı. Başını kaldırdı.

– Kuş beslemeyi seviyorum. Annemin dediği gibi yaza daha var.

Ailecek kahvaltıya başladılar. Evden çıkma vakti yaklaştıkça Sinan'ın heyecanı artıyordu.

Arada Salih de yeni alacağı kanaryaya nasıl bakacağını anlatıyordu. Fakat Sinan, kardeşinin yardımlarını geri çeviriyordu. Evden Sinan'ı kardeşi uğurladı. Ardından hemen balkona çıktı. Ağabeyine sevinçle bağırdı.

– Ağabey, kuşun benekleri olsun!

Kardeşine el salladı. Sabahın serin rüzgârıyla birlikte içi tarif edilmez bir mutlulukla doldu. Daha erkendi. Caddeler boş, dükkânlar yeni açılıyordu. Kuşçunun önünde durdu. Başını vitrine dayayıp içeridekileri görmeye çalıştı. Öten kuşlara dikkatle baktı. İçlerinden birini seçti, sonra beğenmedi. Yok bu, yok şu derken vaktin nasıl geçtiğini anlayamadı. Saatine bakıp koşarak okula gitti.

Öğle arasında arkadaşları ağacın altında toplanmışlardı. Sinan yanlarına vardığında bir şey konuşuyorlardı. Bu sırada Çağla yanlarına geldi. Onun gelmesiyle konuyu kapatıp sınav sonuçlarından bahsetti. Sinan:

– Ne yardımından bahsediyordunuz? Ben... Sözünü bitirmeden Halil ayağına bastı.

Acıyla inledi.

– Ne basıyorsun ayağıma!

Halil, kolunu omzuna atıp kulağına eğildi.

– Şimdi sırası değil. Sonra söylerim.

Sinan pek anlamasa da konuşulanlara güldü. Fakat işin aslını öğrenemedi. Çağla ayrılınca, Ayşe:

– İşte böyle kardeşi de hastanede yatıyormuş.

Halil:

– Ailesi zor durumda. Yardım etmeliyiz. O bizim en yakın arkadaşımız, dedi.

Zeynep:

– Harçlığımdan biriktirdiğim bir miktar param var. Onu vereyim, diye teklif etti.

Diğerleri de bir şeyler vereceklerini söylediler. Sinan olanları şaşkınlıkla izledi.

– Ne oldu arkadaşlar, diye sordu. Zeynep:

– Geçen hafta elektrik kontağından evleri yanmış. Zaten küçük bir gecekondu. Canlarını zorla kurtarmışlar. Kardeşi hastanedeymiş, diye açıkladı.

Sinan:

– Peki, ne yapacaklar şimdi?

Ayşe:

– Köye döneceklermiş. Kardeşinin hastaneden çıkmasını bekliyorlar, dedi oldukça üzgün bir hâlde.

Halil, sözün arkasını getirdi.

– Para bulabilirlerse...

– Ee, bunun bizimle ne ilgisi var, diye sordu Sinan.

Ayşe:

– Ne ilgisi olur mu? Çağla bizim arkadaşımız. Ufakta olsa katkımız olsun diye yardım topluyoruz.

Halil, Sinan'ın sırtına vurdu.

– Bayağı para biriktirmişsindir, dedi. Sinan dudaklarını yaladı.

Kendisine bakan arkadaşlarına bir şey söyleyemedi.

– Kusura bakmayın ama o parayla alacaklarım var.

Bu söz üzerine kızlar yanlarından ayrıldılar. Halil:

– Ödevim eksik. Sınıfa gideceğim, dedi. Sinan şaşkın bakışlarla ağacın altında tek başına kaldı. Elini cebine soktu. Kâğıt paraları hissetti.

– Ne yapsam acaba, dedi kendi kendine.

Son ders zili çaldı. Halil'den kalemtıraş istedi. Halil göz ucuyla ona baktı.

– Yardım edecek misin?

Sinan kızmıştı.

– Hayır, diyerek kalemtıraşı aldı.

***

İkindi vakti apartman girişinde kardeşi büyük bir heyecanla onu karşıladı. Sinan sorulara cevap vermeden içeri girdi. Akşam yemekte herkes Sinan'dan açıklama bekliyordu. Salih:

– Ağabey, kuşu ne zaman alacaksın, diye sordu.

Sinan kaşığı masaya bıraktı.

– Şey, dedi. Kuş almayacağım.

Salih buna çok şaşırdı.

– Ama niye?

Babası tedirgin bir sesle:

– Bir şey mi oldu oğlum, diye sordu.

– Evet, baba. Bisikletten de vazgeçtim.

Sinan, çorbadan bir kaşık içti.

– Biriktirdiğim parayı Çağla'ya yardım olarak verdim. Geçen hafta evleri

yanmış. Kardeşi hastanedeymiş. Arkadaşlar katkı olsun diye yardım topluyorlardı. Dayanamadım verdim.

Babasının yüzünde güller açtı. Cebinden bir miktar para çıkardı.

– Şunu da ver. Yetmezse mahalleden yardım toplarız.

Ailecek yemeğe devam ederlerken kapı zili çaldı. Salih kapıyı açmasıyla sevinç çığlıkları attı.

– Aa, dayım geldi!

Dayı elinde kafesle içeri girdi. Sinan bakarken donup kaldı. Dayısı:

– Yarın sabah şehir dışına çıkıyorum. Evde kuşa bakacak birini bulamadım.

Aklıma Sinan geldi, dedi.

Baba, misafire sofrada yer açıp buyur eti.

– Karnın aç mı?

Dayısı yemeklere göz gezdirdi. Ellerini ovuşturup oturdu.

– Tokum, ama ablamın yemeklerine hayır demeyeceğim. Sonra Sinan'ın saçlarını havalandırdı.

– Ne duruyorsun alsana şu kuşu, diye ortada duran kafesi işaret etti. Gözleri parlayarak yerinden kalktı, gördüklerine bir türlü inanamadı. Dayısı kuşa bir ıslık çekti.

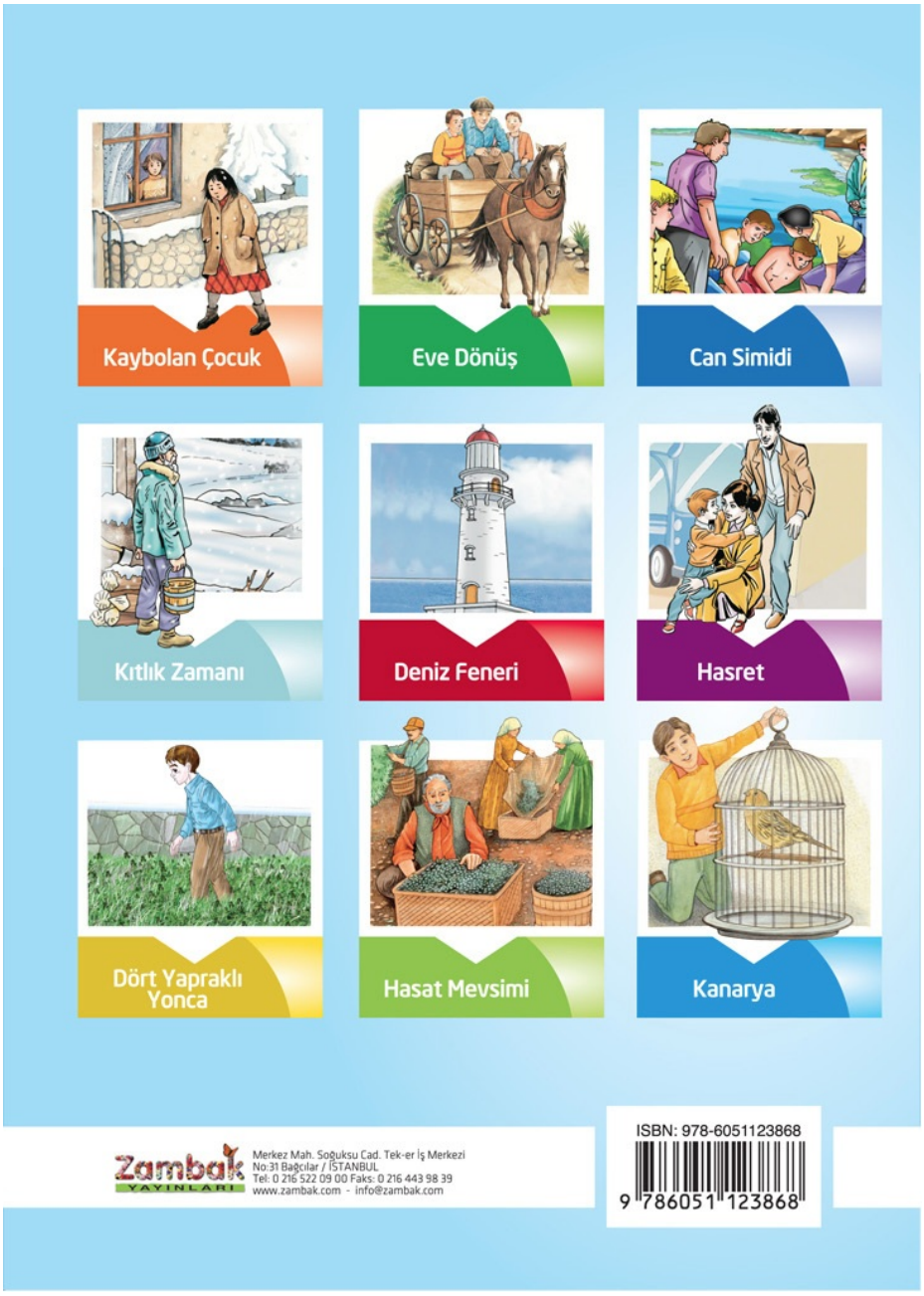

– Haftaya yavruları yumurtadan çıkar. Beğendiğini seçebilirsin, dedi.
– Şey, dayı iki tane olabilir mi?
– O niye?
– Faruk'a sözüm vardı.
– Olsun bakalım.
– Yaşa dayı sen, diyen Sinan ve kardeşi iki kat sevinçle kafesi odalarına götürdü. Annesi onları sofranın başına zorla oturttu.

O günden sonra Salih de harçlıklarını ağabeyine verdi. Aralarındaki kırgınlık çoktan unutulmuştu. Şimdi kanaryalara çok iyi bakar oldu. Bir daha kafesi açık bırakmadı. Ağabeyi, yumurtadan çıkan yavrulardan birini ona diğerini de arkadaşı Faruk'a verdi. Böylece ikisinin de birer kuşu oldu.

Çağlalar toplanan yardımlarla köylerine döndüler. Babası bir iş bulup çalışmaya başlamış. Küçük bir ev yapmışlar kendilerine. "Eğer yolunuz düşerse

sizleri köye bekliyorum.” diye yazmış.

Zambak YAYINLARI
Merkez Mah. Soğuksu Cad. Tek-er İş Merkezi
No:31 Bağcılar / İSTANBUL
Tel: 0 216 522 09 00 Faks: 0 216 443 98 39
www.zambak.com - info@zambak.com

ISBN: 978-6051123868
9 786051 123868